

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Quan parlen els fets es fa necessari recollir-ne les ensenyances per les quals assolirem les rectificacions saludables en tot el que ens guia i ens aconsella. No d'altra manera podrem exprèmer tot el fruit de la brillant acció de guerra que, com un inici prometedora, ha realitzat l'Exèrcit de la República en el baix Aragó. Hem de veure que l'eficiència i la potencialitat d'aquest exèrcit, que l'ha forjat el nostre poble, no s'ha aconseguit ni sense una voluntat col·lectiva, ni sense una fusió de sentiments, ni sense un elevat esperit de sacrifici i d'abnegació; perquè reuneix totes aquestes virtuts, el nostre Exèrcit Popular constitueix avui un aplegament de forces qualitatives i quantitatives d'un provat valor tècnic per a triomfar definitivament en un esdevenidor no molt llunyà. Cal que aprenguem l'exemple, per a continuar, en la reraguarda, el front compacte que uneix tots els combatents. Estretament vinculats amb el Govern del Front Popular, poble i exèrcit, la guerra experimentarà un accelerament, i al llarg camí que hem de recórrer per a reintegrar al règim de llibertat les terres subjugades pel feixisme, cada dia es debilitarà més la resistència de les tropes mercenàries de l'enemic. Sense aquesta unitat, no ens seria possible fer l'esforç gegantí a què ens obliga l'ajut que reben els rebels, amb homes i material, dels governs imperialistes; altrament, com més s'accentua la potència de les nostres armes, pel major esforç en la producció de les nostres indústries de guerra i per l'afiançament d'un ordre que ha de respondre a l'estricta moral de guerra, més en sofrirà l'adversari, perquè els estrangers li restringiran el crèdit i, per tant, se li acreixeran també les dificultats de tot ordre per aguantar una situació interior, ja de si difícilíssima. Ara més que mai tenim el camí obert per a guanyar. Que el seny no ens traeixi. — ALFIL.

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XXXV

Tot just constituït el Govern de conjunció, que presideix Garcia Prieto, l'alena corrupta d'etapes passades, de ficcions i de predomini de concupiscències, sembla voler interposar-se a l'obtenció del decret de dissolució de les Corts romanonistes. Molt aviat, però, en els primers dies de gener del 1918, la Corona es decideix a sancionar la ratificació de confiança al Ministeri, amb la signatura del decret tan discutit. Momentàniament, es pot dir, que els fonaments d'una preponderància oprobiosa els puntals més visibles de la qual eren, circumstancialment, Lerroux, Melquiades Alvarez, Romanones, Alba Bergamín i Dato, no han tingut prou resistència.

Quan tot semblava planer, el govern es troba amb una qüestió greu provocada per la constitució d'una nova Junta de classes de tropa, suboficials i sergents. Sense que el país sàpiga a que obeeix, s'adopten mesures tan inquietants, com la suspensió de conferències telegràfiques i telefòniques, acasernament de tropes, amb moviments de guàrdia civil i reunions de certes autoritats i de destacats elements militars. Després es coneixen els motius, simultàniament amb la severitat repressiva que ha emprat el ministre de la Guerra, Lacierva, en procedir contra els promotors. Bé es podria acceptar l'energia del Govern si els precedents responguessin a haver-se actuat amb semblant rectitud quan es tractava de l'actuació de les anomenades Juntes de Defensa d'oficials de l'Exèrcit; el temps, en tot cas, ens dirà si és que veritablement la direcció de la vida política espanyola ha entrat pel camí de la renovació.

Espanya comença a viure, en aquest període, els problemes plantejats per la guerra. La inèrcia dels governants que han passat els tres anys de la gran conflagració, només discutint amb absoluta buïdor la necessitat de mantenir la neutralitat del nostre país, no podia palesar altra cosa que un cas de desídia i d'incapacitat. Liberals i conservadors no han sabut mai orientar-se respecte del problema econòmic, i no s'ha vist res més que assaigs de Juntes de subsistències, Comissariats de proveïments, nomenament de directors, amb tota la ineficàcia per a procurar la regularització de les exportacions del que bonament podia haver-hi de sobrant en la producció nacional. Aquesta manca de visió dels problemes de conjunt, n'ha creat d'altres de greus en els transports terrestres i marítims, amb caràcters tan aguts que el desgavell en els ferrocarrils, principalment en la Companyia del Nord, esdevé de funestes conseqüències.

Així es troba ara el Govern, malgrat haver estat els tres anys ja transcorreguts de guerra, de bones collites, amb l'espectre de la penúria, per la imprevisió dels Ministeris anteriors i per haver deixat aquests les mans lliures a tota la llopadà d'abassegadors sense consciència.

Espanya no havia d'arribar, solament amb una mica de previsió, a l'estat de pertorbació i d'intranquil·litat que s'ha exteioritzat, en moltes ciutats, principalment en manifestacions de dones.

DEMO